

2. lpp. Šovs padomju retro garā un silta ūdens prieki kublā.
3. lpp. «Man vajag patīkamus klientus, tad pati varu būt patīkama».
4. lpp. Poļi un bulgāri dejo latviešu tautas dejas.
4. lpp. Arī dundadznieks protestē Briselē.
6. lpp. «Mēs esam Gaismas pils!» Madaras Enzeles panākums logo ideju konkursā.

Redaktora vārdi

Pats darbiņš tevi teic

Jo vairāk darba dēļ iepazīstos ar novada cilvēkiem, jo vairāk pārliecināšos par ābece patiesību: ja tu ar prieku un patīkšanu dari savu darbu, tad ir lielas cerības, ka darāmais izdosies, ka prieks būs pašam un citiem. Bet, ja darīsi, krietni piespiežoties, nerunājot nemaz par nepatiku, tad nu noteikti nekas labs neiznāks.

Par to pārliecinājos arī šajā reizē, aprunājoties ar dažādiem darba darītājiem. Un vēl kāda interesanta likumsakarība. Tie, kas dara ar patiku, arī nezūdās par sliktiem laikiem. Viņiem piemīt tas, ko senākos laikos sauca par priecīga prāta tikumu un ko uzskatīja par latviešiem pašaprotamu īpašību.

Esmu pārliecināts, ka arī tie novada labākie ļaudis, kurus godināsim 18. XI valsts svētkos, pieder šai ļaužu grupai. Diemžēl avīzes pabeigšanas brīdī vēl nebija notikusi kārtējā domes sēde, tādēļ šos vārdus varēsim paziņot nākamreiz — novembra vidū. Uz tikšanos!

Alnis Auziņš

Nākotnes pilsētas spēle

19. un 20. X pils mazajā zālē aizraujoši noritēja *Nākotnes pilsētas spēle* «Radoši risinājumi tūristu piesaistei Dundagas novadā», kurā rosīgi piedalījās ap 30 dundadznieku. To rīkoja Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija (VARAM) kopā ar novada pašvaldību, Britu padomi un biedrību *Zināšanu un inovācijas sabiedrība*.

Kāpēc Dundagā?

Vārds vadītājam Dundagā Vitai Brakovskai: «VARAM šoruden rīko reģionālos forumus, lai apspriestu reģionālās attīstības jaunās pamatnostādnes. Tātad ir jauns plānošanas dokuments valsts līmenī, ko apspriež reģionos. Kurzemē to apskatīs ap novembra vidū.

Pašvaldībās pieprasītā *Nākotnes pilsētas spēle* ir VARAM foruma daļa. Dundagā tā notiek agrāk tāpēc, ka šis ir mūsu — manis un ekspertu — ieplānotais laiks.

VARAM lēma piešķirt valsts apmaksātu iespēju tām pašvaldībām, kas saņēmušas mazāk atbalstu no valsts. Labs žests no valdības puses! Šī spēle jau bija izspēlēta 27 Latvijas vietās, bet ne Dundagā. Nosaukumu *Radoši risinājumi tūristu piesaistei Dundagā* izvēlējās pašvaldība.

Radošie risinājumi

Tā nu 6 komandas, vadītājas Vitas iedvesmotas, vērtēja ekonomisko, sociālo, vides un kultūras situāciju novadā un radīja 60 idejas, lai tūristus piesaistītu Dundagai, bet vienu no tām katrai nācās izstrādāt sīkāk. Katra komanda bija izvēlējusies kaut ko pilnīgi atšķirīgu.

Tās piedāvāja laukumu starp pili un baznīcu pārvērst šaha laukumā, par figūrām izmantojot mūspuses teiku varoņus, kā arī atjaunot un izgaismot strūklaku parkā, tūristus aicinot iepazīt Dundagas nakts dzīvi, arī ar spokošanās pili. Spēle bija rosinājusi arī citas idejas: dabas medību ekoplenēru, Dundagas pazemes noslēpumu iepazīšanu un orientēšanās maršrutu *No zemniekiem uz zvejniekiem*, balvā saņemot *Duņdžiņu*, ko katrs pats varētu izmīcīt no māla pikas. Pamatojums — duņdžiņš ir smagnējs, kā ar māla piku piedzīts, bet krietns — viņš ir strādīgs.

Katru priekšstādi komentēja citas komandas un eksperti: Dundagas novada domes priekšsēdētāja Gunta Abaja, izpilddirektors Mareks Griceks un Attīstības un plānošanas nodaļas vadītājs Lauris Laicāns. Ieteikumus komandas ņēma vērā, gatavojoties nākamās dienas priekšstādei. Tie deva lielisku iespēju pieslīpēt savus darbus.

Otrajā dienā katra komanda vēlreiz prezentēja savu ideju, pie kuras nu jau bija vairāk piestrādāts, un dalībnieki balsoja par, vi-

ņuprāt, labāko priekšlikumu. Katrai idejai bija pa kādam piekritējam, bet visvairāk balsu tika priekšlikumam par izglītojošo bērnu un jauniešu nometni *Dzīves sāl*, kas balstītos uz vērtībām — vienkāršību, patiesību, īstenību — un kurā bērni un jaunieši iepazītos ar novada zemnieku un zvejnieku dzīves praktisko pusi, uzzinātu vairāk par cilvēku attiecībām un rastu priekšstatu par brīvprātīgo darbu. Manuprāt, pieprasījums pēc šādas nometnes ir ļoti aktuāls, tāpēc arī ieguva tik lielu atsaucību. Protams, ideja bija arī lieliski izstrādāta un atspoguļota.

Man pašai grūti aptverama, bet ļoti vajadzīga šķita arī ideja par tīklu *Dundaga IR*, kurā paredzēts veidot informācijas krātuvi par novadu un novadniekiem internetā un tās pieeju mobilajā tālrunī.

Spēles ieguvumi

Protams, tās ir 60 idejas, kas nonākušas Attīstības un plānošanas nodaļā un ne jau, lai noliktu plauktā. Vismaz 6 izstrādātās īstēnos. Ne visas uzreiz, taču pakāpeniski, pa kādai. Noteikti pieminama lieliskā spēles vadītāja Vita, kas aizrāva dalībniekus. Saistoša un radoša bija pati norise brīvā un draudzīgā

• «Nākotne izskatīsies tā», semināra vadītāja Vita Brakovska rāda domes priekšsēdētājai Guntai Abajai.

gaisotnē. Aizkustinoši bija just katra dalībnieka ieinteresētību un vēlēšanos redzēt mūsu novadu aizvien pievilcīgāku pašiem un citiem.

*Diāna Siliņa
Laura Laicāna foto*

• Pirmās trīs idejas jau uzrakstītas. Domājam tālāk! No kreisās: Laura, Gunārs, Smaida un Dženeta — kopā komanda.

Dundagā

30. X plkst. 15.00 *Priestermājā* pareizticīgo draudzes dievkalpojums.

11. XI Lāčplēša diena. Plkst. 17.00 lāpu gājiens no vidusskolas uz saliņu, kur notiks atceres brīdis un filmas *Bermontiāde* demonstrēšana. Ļoti sliktos laikapstākļos filmu rādīs pilī.

18. XI plkst. 11.00 visi, kam mīļa un dārga Latvija, aicināti uz svētku dievkalpojumu Dundagas baptistu baznīcā.

18. XI plkst. 18.00 Latvijas proklamēšanas dienas pasākums, labāko ļaužu godināšana. Plkst. 21.00 balle ar grupu *Sākums*, ieeja — Ls 2.

25. XI plkst. 11.00 pilī invalīdu dienas pasākums.

Kolkā

11. XI Lāčplēša diena. Plkst. 18.00 lāpu gājiens, pulcēšanās pie *Delfīniem*. Pēc gājiena pie tautas nama piemiņas brīdis, svētku uzrunas un tautas sadziedāšanās. Ugunskurs un karsta tēja.

Par godu Latvijas Brīvības cīņās kritušajiem aicinām iedegt sveču liesmiņas māju logos.

18. XI plkst. 19.00 tautas namā svētku sarīkojums par godu Latvijas valsts proklamēšanas dienai un Līvu karoga svētkiem *Tev, mana Latvija!*.

Plkst. 22.00 svētku balle, muzicēs Tomass Kleins un *Liepājas leģionāri*, ieeja — Ls 2.

Runas vīriem ir spēks rokās

Saistošie noteikumi

Apstiprināti ar Dundagas novada domes 22.06.2011. lēmumu Nr. 160 (prot. Nr. 11., 15. §).

Dundagas novada pašvaldības 22.06.2011. saistošie noteikumi Nr. 8 (ar grozījumiem 24.08.2011., saist. not. Nr. 14) .

Par kārtību koku ciršanai ārpus meža zemes

Dundagas novada Dundagas pagastā 2011. gada 22. jūnijā.

Izdoti saskaņā ar Ministru kabineta 2006. gada 29. augusta noteikumu Nr. 717 *Kārtība koku ciršanai ārpus meža zemes* 12. punktu.

1. Saistošie noteikumi nosaka kārtību, kādā zemes īpašnieki vai tiesiskie valdītāji saskaņo koku ciršanu ārpus meža zemes.
2. Koku ciršana ārpus meža zemes veicama tikai pēc saskaņojuma saņemšanas no Dundagas novada pašvaldības izpilddirektora (turpmāk tekstā — izpilddirektors).
3. Pašvaldības saskaņojuma saņemšanai zemes īpašnieks vai tiesiskais valdītājs iesniedz iz-

pilddirektoram motivētu rakstveida iesniegumu.

4. Izpilddirektors lēmumu pieņem normatīvajos aktos noteiktajā termiņā un kārtībā. Izpilddirektora lēmumu var apstrīdēt Dundagas novada domē. Dundagas novada domes lēmumu var pārsūdzēt tiesā normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

5. Avārijas situācijas gadījumā zemes īpašnieks, tiesiskais valdītājs vai specializēts avārijas situāciju novēršanas dienests, lai nekavējoties novērstu avārijas situāciju, ir tiesīgs koku vai to daļu nocirst un novākt malā bez izpilddirektora saskaņojuma saņemšanas. Pirms avārijas situācijas novēršanas zemes īpašnieks, tiesiskais valdītājs vai attiecīgais dienests veic avārijas situācijas fotofiksāciju un paziņo par plānoto rīcību izpilddirektoram, bet, ja tas nav iespējams, tad nekavējoties pēc avārijas situācijas novēršanas darbu beigšanas. Paziņojumam jāpievieno fotogrāfija, kurā skaidri un saprotami fiksēta avārijas situācija. Pēc paziņojuma saņemšanas izpilddirektors veic pārbaudi un sastāda apsekošanas aktu.

6. (Izslēgts 24.08.2011.)

7. Saskaņojumam par koku ciršanu jāatrodas darbu izpildes vietā.

8. Atzīt par spēku zaudējušiem Dundagas novada domes 2010. gada 22. jūnija saistošos noteikumus Nr. 14 *Par kārtību koku ciršanai ārpus meža zemes Dundagas novadā*.

Dundagas novada domes priekšsēdētāja Gunta Abaja

Apstiprināts ar Dundagas novada domes 24.08.2011. lēmumu Nr. 229 (prot. Nr. 13., 16. §).

Saistošie noteikumi Nr. 13. Grozījumi Dundagas novada domes 22.12.2010. saistošajos noteikumos Nr. 47 «Dundagas novada pašvaldības nolikums»

Dundagas novada Dundagas pagastā
Izdoti saskaņā ar likuma «Par pašvaldībām» 21. panta 1. daļas 1. punktu un 24. pantu.

Izdarīt Dundagas novada pašvaldības 2010. gada 22. decembra saistošajos noteikumos Nr. 47 *Dundagas novada pašvaldības nolikums* šādus grozījumus:

1. Izteikt 13. punktu šādā redakcijā:

«13. Atsevišķu pašvaldības funkciju pildīšanai dome no deputātiem un attiecīgās pašvaldības

iedzīvotājiem izveido:

- 13.1. Komisijas:
 - 13.1.1. Administratīvā komisija;
 - 13.1.2. Iepirkumu komisija;
 - 13.1.3. Interesu izglītības programmu izvērtēšanas un mērķdotāciju sadales komisija;
 - 13.1.4. Pedagoģiski medicīniskā komisija;
 - 13.1.5. Ētikas komisija;
 - 13.1.6. Sporta komisija;
 - 13.1.7. Materiālo vērtību norakstīšanas komisija;
 - 13.1.8. Privatizācijas un pašvaldības mantas atsavināšanas komisija;
 - 13.1.9. Būvju pieņemšanas ekspluatācijā komisija;
 - 13.1.10. Vēlēšanu komisija.
- 13.2. Kolka ciema valdi;
- 13.3. Pašvaldībai ir pārstāvniecība apvienotajā Dundagas, Rojas, Mērsraga un Talsu Civilās aizsardzības komisijā, kuru realizē domes priekšsēdētājs».

2. Izteikt 62. punktu šādā redakcijā:

«62. Domes kārtējās sēdes notiek katra mēneša ceturtajā ceturtdienā plkst. 13.00. Par ārkārtas sēdes norises laiku, vietu un darba kārtību deputāti tiek informēti publiski vai telefoniski ne vēlāk kā 3 stundas pirms sēdes».

Dundagas novada domes priekšsēdētāja Gunta Abaja

Pie mums, uz zemēm

Tūrisma vasaru aizvadot

Oktobrī uz pagājušo darba cēlienu atskatās tūrisma pakalpojumu sniedzēji. Kamēr novada Tūrisma informācijas centrs vēl skaita visus cāļus, palūkojām divās viesu mājās — tepat novada centrā un jūrmalcīemā.

Vienmēr jaunas idejas. Pūpolos

Novadā labi zināmais viesu nams atrodas teju pašā Dundagas centrā. Ar tā īpašnieku Edgaru Kārklevalku pirmo reizi bijām kopā kādā plaša mēroga tūrisma seminārā jau pirms gadiem divdesmit. Edgars atzīst, ka domas par šo uzņēmējdarbības nozari viņu urda sen, bet viesu nams atklāts 2000. gadā.

Saimnieks uzreiz iepazīstina ar ēku, kurā pirms gada atkal ieguldīta nauda. Atjaunots jumta segums — laika zoba pabojātie šindelī nomainīti pret dēļiņiem, izremontēta konferenču zāle, turklāt te apzināti nav ievērota pārprasti smalkā *eiroremonta* pieeja, bet izcelts, cik iederīgi mūsu vidē izskatās koks un cik svaigs dekoratīvs elements var būt grīdas dēļos redzamas naglas. Ar projekta palīdzību izdevies iegūt finansējumu, un Eiropas Savienības nauda segusi 40 % visu izdevumu. Savulaik, uzsākot biznesu, ņemts kredīts.

Edgars atzīstas savā patikā pret visu seno, un to viesu namā var baudīt no viena gala: bārā kamīns greznojas ar cara laika lielajiem ķieģeļiem, tā pašā centrā iemūrēts vēl senāku laiku liecība — dzirnakmens, aiz bāra ledes goda vietā novietots *VEF Super 513* radioaparāts, īsts lampinieks darba kārtībā, turklāt, kā saka *Pūpolu* īpašnieks, tas savulaik sērījā nemaz nav ražots. Semināru telpas dabiskumu papildina vecu ogļu pletīzeru izstāde. Ņem un jūdz, kuru grib!

Bet nu par tūrisma produktiem. Aizvadītās vasaras lielais jaunums ir piedāvājums ar krievu laiku mašīnu GAZ-66 doties izbraucienā pa tanku ceļu Ostes un tālāk jau Ventspils virzienā. Edgara idejas nav no zila gaisa grābtas, bet sakņojas paša patikā, pieredzē, varbūt pat zināmā sentimentā. Esmu pārliecināts, ka ikvienā darbā panākumus var gūt tikai tad, ja dara nevis to, ko vajag, bet to, kas pašam iet pie sirds. Tieši ar šo automašīnas modeli Edgaram ir ļoti personiskas attiecības: ar to pirms daudziem gadiem mācījies braukt DOSAAF un pie šī spēkrata stūres arī ieguvis tiesības. Tāpat sava nozīme ir tam, ka aiz muguras ir dienests padomju armijā. Edgars teic, ka viņam ir žēl, ja šādas pagātnes liecības kaut kur sarūsē vai arī tās sagriež lūžņos. Vienu *gaziku* E. Kārklevalks ieguvis tepat Ģibzdē, otru — Balvos, un no divām vecām automašīnām uzķīlējis vienu! Kā tā kal-

po šovam padomju retro garā, varēja pārliecināties *putnu* pašvaldību saietā dalībnieki aizvadītās vasaras nogalē. Jā, lai tādu krāsainu braucienu pa īstam iedzīvinātu, vēl ir jāiegulda darbs, jāpiesaista cilvēki, un Edgars apgalvo, ka domubiedri esot. Domāju, ka netrūks ne pašmāju, ne ārzemju tūristu, kas labprāt gribēs iejusties padomju laiku noskaņās — reālistiski un reizē ironiski. Neapšaubāmi pilnvērtīgai izrādei vajag daudz un dažādu sastāvdaļu, ne tikai *gaziku*: atbilstošas formas tērpus, teatrālas izdarības, kā pasu kontroli, ieroču žvadoņu, komandas krievu valodā... Tātad — atbalstītāju pulku, kas to visu ar smeķi izspēlē. Un tad, gudri daudzinaī, iecerei vajadzētu papildīties. Ir visi vajadzīgie priekšnoteikumi, bijušās aizliegtās zonas statusu ieskaitot, lai savdabīgais piedzīvojums izdotos.

Oktobra vidū, kad tiekamies, Edgaram ir padomā pilnīgots ūdens procedūras, proti, ierīkot kublu zem klajas debess, lai pēc karšanās saunā un atsvaidzināšanās gluži auksta ūdens baseinā turpinātu veselību nostip-

rinošos ūdens priekus silta ūdens kubulā. «Tad man būs SPA», Edgars priecīgs stāsta par sapni, kam teju teju jāpiepildās. Savukārt nākamvasar nodomāts ierīkot volejbola laukumu, jo — kas tā par atpūtas vietu Dundagā, ja nevar padzenāt voleja bumbu?

Pats viesu nams var uzņemt astoņus tūristus un vēl nodrošināt ar dažām papildvietām, atjaunotā konferenču zāle paredzēta 30 cilvēkiem, bet 2,7 hektāru zālājs ļauj uzslīst 50 teltis.

Kā ar tūristu skaitu? Krīzes gados tas neapšaubāmi ir samazinājies, tomēr šogad atkal bijis pieplūdums. Sezona ilgst no maija līdz septembrim, bet daudz nosaka laikapstākļi. Lietainā un vēsā jūlijā brauc mazāk, siltā augustā un septembrī te apmetas sēņotāji un citu dabas izpriecu cienītāji. Netrūkst arī mednieku. Atjaunotā konferenču zāle kā radīta lielām izrīcībām, un to savam semināram jau izmēģinājuši Hipotēkas un zemes bankas speciālisti. *Pūpolus* iecienījuši arī tie, kurus uz mūsu pusi atvedušas darba darīšanas, kā ceļu meistari, *Latvenergo* un *Lattelecom* speciālisti vai kādu valsts iestāžu ļaudis. Ārzemnieku skaits krīzes gados sarucis, un nu jau pārsvaru guvuši vietējie. Par tūristu audzinātību saimnieks nesūdzas un piebilst, ka viņam varbūt ir laimējies. Edgars interesējas par savu nozari, apmeklē gan seminārus, gan viesu namus, un ir dzirdējis arī īstus briesmu stāstus par tūristu nekultūrālību. Vai klienti būtu jāaudzina? E. Kārklevalks uzskata, ka īsi ar pastāvošo kārtību jāiepazīstina, tomēr uzmākties ar saviem noteikumiem nevajag. Ja tūrists aizejot visu nokopj, tas ir brīnišķīgi. Ja atstāj atkritumus — nekas īpašs, tos savākt un sašķirot ir saimnieka uzdevums.

Pūpoli 2007. gadā ieguvuši Zemkopības ministrijas un Vides ministrijas konkursa *Sējējs* diplomu — veicināšanas balvu — Ekotūrisma grupā, un kopš tā darbības pirmsākumiem

• *Pūpolu saimnieki Dace un Edgars Kārklevalki ar sargu un draugu Rodžeru.*

• *No viesu nama loga: pa kreisi aizgājušās vasaras ieguvums GAZ-66, kas tagad kalpo retro šoviem.*

viesu namam ir Zaļais sertifikāts. Kam nav slinkuma palūkoties *Mātē Gūglē*, tas uzreiz atradīs skaidrojumu, ka šis, latviski sakot, rakstiskais apliecinājums nozīmē vides kvalitātes zīmi tūrisma mītnēm. Bet kā to skaidro pats saimnieks? «Man jau šķiet, ka es patiesi zaļi domāju», smaidot stāsta Kolkā dzimušais un Kaļķos augušais dundadznieks. «Es to sauktu par dabisku dzīvesveidu. Mājai, mēbelēm izmantots dabisks materiāls — koks. Taupām ūdeni un elektrību — mums ir viensvīras krāni un ekonomiskās spuldzes. Atkritumus šķiroju. Un ēšanai piedāvājam labi zināmu zemnieku izaudzēto pārtiku — augļus, dārzeņus, gaļu, olas. Tas ir mūsu zaļums». Man no savas puses to vēl gribētos papildināt ar Edgara dabisko tāmnieku dialektu, ko latviešiem no citurienes vajadzētu novērtēt.

Vai ar tūrisma vien izdodas sevi pabarot? Diemžēl tikai daļēji. Dzīvesbiedre Dace gan sevi pilnībā velta šai nozarei, toties Edgars strādā par šoferi pašvaldībā. Nav arī tā, ka gluži viss no savulaik iedomātā būtu īstenots. Tā nepiepildīta palikusi iecere savā īpašumā Kaļķu mežos un gravās uzcelt guļbaļķu mājiņas un ierīkot pievadceļus. Dabas takas gan

ir, tomēr šim projektam nav izdevies piesaistīt Eiropas Savienības finansējumu.

Izstaigājuši namu, pie kamīna iedzeram siltu zaļu tēju no krūzītēm, kuras rotā pūpolu zīmējums. Edgars ar Daci atklāj, ka savulaik diezgan lauzījuši galvas, kādu nosaukumu izvēlēties. «Pūpolu» vārds šķitis īstais — tas saistoties ar pavasari, ar audzēšanu, turklāt, kā uzsver saimnieks, «tas labi sader ar manu uzvārdu». Saprotams, ka mājas tuvumā sastādīti pūpoli.

Edgars ir Latvijas lauku tūrisma asociācijas *Lauku ceļotāja* apriņķī, kopā ar mūsu Tūrisma informācijas centra vadītāju Alandu Pūliņu uzrakstījis piedāvājumu Krievijas tirgum. No malas raugoties, šķiet, ka Edgara ieguldījums — gan ideju ziņā, gan finansiāli — ir lielāks, nekā ienesums no izraudzītās nozares. Pats Edgars atzīst, ka pastāvīgu apmeklētāju nav daudz un ka ceļotāji teic: pie jums ir jauki, bet mēs gribam iepazīt aizvien jaunas vietas. Jānovēl *Pūpolu* saimniekiem vēl veiksmīgāk daudzina savas idejas un piedāvājumus un tomēr iekarot vairāk pastāvīgu klientu, lai *Pūpolos* vēlētos atgriezties reiz tur viesojušies un lai to ieteiktu saviem draugiem!

• Bāra telpu omulīgu vērš kamīns no cara laika ķieģeļiem un ar vidū iemūrētu dzirnakmeni.

pasen izmanto mūsdienīgos sociālos tīklus, regulāri raksta tviterī un tā īsi citiem ziņo par savu dzīvi. Tāpēc varbūt nedaudz tēlots šķiet saimnieces izbrīns, ka atbraucis klients par Signi zina teju visu. Tad jau tas ir tikai dabiski! Bet nenoliedzami, ka rakstīšana internetā ir arī sava veida mārketinga gājiens. Signe saka: «Reizēm pat īsti nesaprotu, vai cilvēki pie manis brauc kā klienti vai jau personiski, kā viesi. Sāku samierināties, ka esmu publiska persona. Jā, bet Ziemassvētkos klientiem apsveikumus nesūtu. It kā nepareizi, bet es domāju — kāpēc kādam uzmākties?»

Pītagu īpatnība, galvenokārt droši vien vietas dēļ, ir tā, ka viesu pieplūdums ir ļoti ierobežotā laikā — no jūnija beigām līdz augusta vidum. Tātad apmēram pusotrā mēnesī jānopelna visam gadam. Putnu vērotāji agrā pavasarī un dabas mīļi rudenī neveido galveno skaitu. Toties pašā *pīķa* laikā iznāk

gluži dabiski būtu reizi gadā pašiem aizbraukt kaut kur atpūsties. Pašlaik pietiekami daudz līdzekļu aiziet celtniecībā, jaunu, labiekārtotu mājiņu izveidē. Tas nozīmē, ka tuvākajās četrās ziemās garlaicība nedraud.

Viesus namamāte cenšas gudri izvietot, un vasarā tiešām vajag izveiciību, lai dažādie klienti cits citu netraucētu. Signe zina, kur likt pārišus, kur — ģimenes ar bērniem, kur tos, kam līdzī ir suns, lai apmierināti būtu visi. Tad arī 40 atpūtnieku nav par daudz, toties 50 jau ir pieļaujamā robeža. Šajos gados izlolota atziņa — klientu daudzuma dēļ nedrīkst ciest kvalitāte, tālab priekšroka ir 8 ģimenēm, nevis vienam autobusam.

Signe ar labu vārdu piemin *Lauku ceļotāju*, kas *Pītagus* iekļāvis ceļvežos, kartēs. «Tas ir gandrīz par velti, un tas ir atspaidis», Signe uzsver. «Šogad tiešām jutām, ka esam pazīstami». No ārzemniekiem pārsvarā ir vācieši. *Pītagi* ir iekļuvuši arī starptautiskajā *Lonely Planet* bukletā, kas pieejams gan internetā, gan uz papīra un ko ārzemnieki plaši izmanto, apceļojot pasauli. Pat par lielu naudu tādā iekļūt nevarot, tas notiekot tikai tad, ja izdevniecība saņem divu personu ieteikumus par kādu viesu namu. Gluži kā tautas dziesmā — pats darbiņš teic darītāju, un tagad tas strādā *Pītagu* labā.

Arī šim viesu namam ir piešķirts Zaļais sertifikāts, un Signe saka tā: «Kā tad, dzīvojot nacionālajā parkā, nebūsi zaļš? Nē, es neatšķiru putnus. Toties, kad tīru zobus, ieieju ūdeni krūzītē. Aizejot izslēdzu gaismu. Šķiroju atkritumus. Tas ir mans zaļums».

Signes apsvēdīgums un darba spējas ir apbrīnojamas. *Pītagos* dzīvojot, ir pabeigta banku augstskola, pašlaik Signe mācās pavārkursos, lai gan viņas gatavotie ēdieni, to varu apliecināt, jau tagad paši mutē kūst.

Vai tūrisma iesaistītie ir sāncenši? Signe to noliedz. «Mēs nekonkurējam. Kas brauks pie mums, tie nebrauks pie citiem. Un, ja man tajā brīdī ir par daudz klientu, tad piezvanu uz *Kalējiem*, *Jauntilmačiem* vai *Ūšiem* un vēl pastāstu ceļotājiem, kā turp nokļūt».

Apjautājos, vai viesu namu ir pietiekami daudz. Pēc Signes domām, ir gana. Tieši jūlijā vietu pietrūkst, bet vai viena mēneša dēļ ir jēga vēl ko būvēt? Un vispār vienmēr jādomā, vai izdevumi un ieguldītais darbs atmaksāsies.

Kaut līnā un fotografēšanai laiks arī nav piemērots, iedzēruši kafiju un pamielējušies ar namamātes gardo plātsmaizi, mazliet pastaigājām pa āru. Sešām vienkāršajām kempinga mājiņām jau pulcējas klāt divas lielākas, kurās atkal pašiem jāveic iekšdarbi, lai viss būtu ar glanci un ērtībām. «Latvietim vajag dušu, tualeti un spoguļi», Signe zinādamā nosaka. Bet netālu no viesu mājas ieraugu sagrieztas laivas divas puses. «Mums jau reiz prasīja, kur esot ofiss. Tad nu nopirkām sagrieztu laivu. Stutēsim stāvus, un būs birojs. Pamaz vietas, bet nekas».

*Viesu mājās ciemojās Alnis Auziņš
Alandas Pūliņas foto*

Sagribējās kalpot sev. *Pītagos*

Signe un Jānis Dišleri kopš 2006. gada aprīļa pievērsušies tūrisma Ziemeļkurzemes pērlē — Košaraga ciemā. «Pievērsušies» neizsaka visu. Atdevušies, nodevušies... Jo, kā saka saimniece, šis ir kļuvis par viņu dzīvesveidu. Pusotrā gadā galvenokārt pašu spēkiem uzcelts viesu nams *Pītagi*, teritorijā ir sešas kempinga mājiņas, kuras plānots nomainīt pret četrām lielākām un ar visām ērtībām. Jau pēc diviem darbības gadiem ieguvuši labākās lauku naktsmītnes titulu. Signe gan bilst — tas avansā. Tagad *Pītagu* saimnieki, iespējams, ir vienīgie Dundagas novadā, kas ar darbību tūrisma nozarē vien sevi vismaz paēdina.

Saimnieks mūsu ciemu reizē ir izbraucis, tā nu saruna iznāk ar namamāti. Signe ir Saldū ieprecējusies rīdziniece. *Pītagu* saimniece uzsver, ka līdz lēmumam būtiski mainīt iepriekšējo dzīvi bija jānonāk. Jāizaudzina bērni. Jāpiedzīvo, ko nozīmē kalpot privātpašniekiem. Un tad vienu dienu saprast, ka gribas dzīvot un kalpot pašam sev.

Sākts ir tukšā vietā, pašiem mitinoties kempinga mājiņā un galvenokārt arī pašiem būvējot viesu namu. Signes brālim te bija iegādāta zeme, viņš arī palīdzējis finansēt celtniecību. Kredītus Dišleri nav ņēmuši. Signe atzīst, ka no tūrisma neko lielu nav jēguši. Biznesa plāns? Protams, uzrakstīts, bet tas piepildījies daļēji. Tas esot tikai dabiski, ka plāna izdevumu sadaļa par 30% pārsniedz plānoto.

Īsta skaidrība bijusi vienā — lētāk būvēt ir pašiem. Celtnieki ņemti tikai līdžiem darbiem, stāva celšanai, jumtam. Vīrs Jānis, pēc izglītības elektriķis un inženieris mehāniķis, pirmoreiz mūžā stiprinājis gāzbetonu. Pati Signe ar *Parox* vati viena pati nosiltinājusi visu viesu māju. «Nopirku darba tērpu, aizsargbrilles, respiratoru, izlasīju pamācību un divos mēnešos visu izdarīju, atstājot vajadzīgās gaisa šķirbas. Ne sievišķīgi, ne viegli, toties nosacīti par brīvu. Jālako siena? Es to izdarīju».

Jau otrajā vasarā, kad māja vēl nebija pilnībā gatava, *Pītagi* uzņēma viesus. Tagad pabeigtajā viesu mājā var izmitināties 16 cilvēki, bet pavisam, ieskaitot kempinga mājiņas — 50. Saimniece uzskata, ka vairāk arī nevajag. Ir arī telšu vietas, tomēr tie, kas grib tikai pārgulēt, nav *Pītagu* galvenie klienti.

Apmeklētāju skaits ar katru gadu ir palielinājies, un krīzes ietekme nav īpaši manīta. «Ir jau labi, ja sāk no nulles», Signe smaidot saka. Turklāt cilvēku attieksme patikami mainoties. Tādu *biezo*, kas uzskata, ka pilnīgi visu var nopirkt, ir gājis mazumā, tie gandrīz vai izzuduši kā šķira. Zināmā mērā to nosaka pati vieta, jo nūdien — ko bagātnieki darīs šlīterī? Taisnība, šogad pēc *Jaunā vilņa* iekļūsi viena *jauno krievu* pārstāve. Signe nopelējusī veselu teātri, lai nebūtu jāpieņem.

Lai gan tūrisms ir ģimenes vienīgais rū-

• *Pītagu saimniece Signe Dišlere pie sazāģētajām laivām, kam tūlīt jāpārtop par viesu nama biroju.*

atgādinu. Tāpat ir ar gaismas izslēgšanu. Pati vienmēr to daru. Bet ... tā neaizrādīšana pēc tam man iekšā sēž. Vēlāk abi ar vīru atkritumus šķirojam gandrīz kā tādi bomži un vedam uz *Janvāru* izgāztuvu, jo tā ir daudz lētāk. Šogad esam aizveduši par 14 latiem, turklāt nebraucam speciāli, bet pa ceļam».

Acīmredzot *Pītagu* saimnieki smalko līdzsvaru prot labi ievērot, jo trešdaļu klientu jau sauc par pastāvīgajiem un atzīst, ka ar tiem ir vieglāk strādāt. «Rudenī galvenokārt brauc pastāvīgie. Tad jau gandrīz vispār nekas nav jādara. Nē, tā nav, ar viņiem jau arī ir jāstrādā, palaisties nedrīkst! Jāpalutina, kāda būs jāuzsauce».

Manuprāt, savdabīgi ir tas, ka Signe jau

strādāt pa 16, pa 18 stundām diennaktī. Tīrīt istabas, klāt gultas, mazgāt veļu. Bet Signe piemetina, ka dara to ar prieku. «Mēs nealgojam darbiniekus, toties te visur ir daļa no mums. Man liekas — tam ir nozīme, ka es pati iztīru istabu, ka uzklāju gultu un promejot vēl atskatos».

Mīlzu apņēmība savienojumā ar mīlestību pret darāmo — šī mūžvecā formula ir devusi augļus, jo dažos gados *Pītagi* ir kļuvuši par vieniem no brašākajiem tūrisma uzņēmējiem novadā. Gadā te apgrozās ap 1000 cilvēku, apmēram trešdaļa no tiem ir ārzemnieki. Signe gan neslēpj, ka gribētos nopelnīt drusku vairāk, nekā tagad izdodas, ka jauna automašīna ir tikai dzīves nepieciešamība un ka

Par zaļu pat vēl zaļāks

Jaunatne darbībā — Dundagā!

Iepriekšējā mācību gadā vidusskola sāka darboties starptautiskā Eiropas Savienības (ES) finansētā projektā *Jaunatne darbībā*, kurā piedalās arī pa skolai no Polijas un Bulgārijas. Pērn jūnijā visu dalībvalstu skolēni tikās Polijā (sk. arī 2010. gada jūlija numuru!). Šoruden mājinieku lomā iejutās dundadznieki, no 2. līdz 9. X pie sevis uzņemot poļus un bulgārus.

Iveta Milta, projekta koordinatore no Dundagas puses:

— Pirmoreiz tikāmies Klimontovā (*Klimontów*), pilsētiņā netālu no Krakovas, un tad tēma bija *Maģija sākas šeit*. Būtībā tas nozīmēja celt godā savu vēsturi, leģendas, tāpēc mēs ciemakukulim līdzī paņēmām teiku par Zaļo jumpravu. Šī mācību gada tēma ir *Kultūra*. Tas nozīmē, ka mēs, proti, galvenokārt paši audzēkņi, ciemiņiem māca latviešu dejas, mūziku un dziesmas, savukārt ciemiņi mums — savas dejas. Tāpat iepazīstinām ar mūsu izglītību.

Ciemiņus iepazīstinājām arī ar Brīvdabas muzeju Rīgā, ar Vecrīgu, skolotājai Sandrai Bražei iejūtoties gides lomā, tāpat ar Ventspili, Piejūras brīvdabas muzeju un Kolkasragu. Mūsu viesi dzīvo patālā no jūras, un viņiem tas ir ļoti saistoši.

nāsies visu mācību gadu.

Inese Freimute, projekta koordinatore no Dundagas puses:

— Ideja par tautas kultūru un dejām radās piepeši Polijā. Katrai valstij vajadzēja rādīt savu prezentāciju, un izrādījās, ka visas trīs dalībvalstis, iepriekš nesarunājot, bija sagatavojušas tautas dejas. Iepriecinoši, ka visu valstu jaunieši savas tautas dejas un vispār kultūru pasniedza ar lepnumu.

Tagad Dundagā jaunieši ar azartu divas dienas gatavojās, iestudējot visu trīs tautu dejas. 7. X visa diena bija veltīta tikai mūsu tautas dejām un dziesmām. Es rosināju savus deļotājus ieteikt, kādu latviešu deju mācīt poļu un bulgāru jauniešiem, un izvēle krita uz rotaļdeju *Govju kazaks*, ko pirms gadiem desmit izveidoja Skolēnu Dziesmu un deju svētkiem. Skatoties tā var šķist vienkārša,

tērpi ir vienkāršāki, toties mūsu uzstāšanās laikam patika visvairāk gan ciemiņiem, gan skatītājiem.

Projekts turpināsies līdz nākamā gada 1. VI, un katra dalībvalsts apņēmusies mācību gada noslēgumā, pēdējā dienā nodejot apgūtās draugu valstu dejas. Tāpat mēs dejosim vienu bulgāru un vienu poļu deju.

Nedēļa prasīja spēku, enerģiju, bet deva lielu gandarījumu. To izvērtējot, mēs, skolotāji un skolēni, atzinām, ka projekts ir izdevies un plānotais paveikts ar uzviju. Jaunieši jau gaida nākamo vasaru, lai satiktos Bulgārijā. Lai tas notiktu, tagad projekts jāraksta bulgāru draugiem, un mēs kā vairāk pieredzējuši palīdzēsim. Mana meita, kas sociālajos tīklos sazinās ar projektā iegūtajiem draugiem, pastāstīja, ka poļu un bulgāru jaunieši jau pauduši, ka ļoti labprāt gribētu atgriezties Dundagā. Domāju, ka tā ir vislabākā uzslava.

Uršula Kovalska (Urszula Kowalska), poļu koordinatore:

— Mums bija gods projektu iesākt pērn savās mājās. Tie bija lieli svētki mūsu skolā! Trīs dalībvalstis dažādi atspoguļoja kādu savas zemes leģendu. Mēs stāstījām par savu pūķi. Cits citu iepriecinājām ar priekšnesumiem, ciemiņus iepazīstinājām ar poļu kultūru, arī ar dažādām ievērojamām vietām, kā nacionālo parku un sāls raktuvēm, par kurām arī vēsta leģendas. Par projektā paveikto izveidojām albumu, ko līdz ar suvenīriem, maziem pūķīšiem, uzdāvinājām saviem jauniešiem draugiem.

Polijā bija ap 50 jauniešu no trim valstīm, apmēram tikpat daudz ir šeit, un tas ir brīnišķīgi. Kur nu vēl vecāki un skolotāji, kas iesaistās un palīdz!

Vēl gribu piebilst, ka vispirms mēs iepazīnāmies ar programmas *eTwinning* starpniecību. Arī šajā projektā ļoti nozīmīgo klātienē tikšanās nav daudz, taču ar tīmekļa starpniecību mēs sastrādājamies visu gadu — koordinatori un pirmām kārtām jau iesaistītie skolēni.

Lieliski ir tas, ka jaunieši ātri pārvar nedrošību un jau lūko sazināties piecās valodās: ne tikai angļiski, bet nedaudz arī krieviski un pavisam mazdrusciņ poliski, latviski un bulgāriski. Latviešu valoda gan šķiet vis sarežģītākā.

Visbeidzot, gribu uzsvērt, ka mūsu gadījumā vissvarīgākā ir pieaugušo — koordinatoru — sadarbība. Ja tā ir, tad projekts izdodas. Daļa skolēnu tomēr katru gadu mainās.

Gorica Lazarova (Горѹца Лазарова), bulgāru koordinatore:

— Jā, arī mūsu skolā glabājas Urzulas minētais albums. Mans pienākums ir iesaistīt savas skolas skolotājus jaunajos ES projektos. Tā arī sākām darboties šajā projektā. Uzreiz iepatikās, jo pirmoreiz iznāca sastrādāties ar Polijas un Latvijas ļaudīm. Tas nozīmē iespēju iepazīt citādu kultūru, sadzīvi, tradīcijas, izglītību. Tas ir arī galvenais ieguvums jauniešiem, tā ir neatsverama dzīves pieredze. Turklāt svarīgi ir tas, ka audzēkņi to var apgūt nevis klašu telpās, bet dzīvē, tiekoties ar

citu valstu vienaudžiem viņu zemē.

Polijā mūs ļoti labi uzņēma, šeit tāpat. Viss ir lieliski pārdomāts. Liels paldies projekta skolotājiem un arī pašvaldībai! Tas ir jauki, ka cits pret citu spējam būt tik atvērti.

Papildinot poļu kolēģi Uršulu, gribu teikt, ka projekts turpinās ne tikai internetā, bet nemitīgi arī mūsu domās. Tas ir pats skaistākais.

Turpinājumam jāraksta jauns pieteikums. Mums pašlaik ir padomā tēma par rokdarbiem. Tas ļautu šādā gaismā iepazīt trīs valstu tradīcijas un vēsturisko mainīgumu.

Lūk, arī dažu ārzemju jauniešu domas.

Dimitars (Димитър) no Bulgārijas: — Piedalos tāpēc, ka man patīk tuvināties ar citu valstu iedzīvotājiem, mēģināt iepazīt viņu dzīvi, domāšanu, to, kā viņi svin svētkus. Šeit, Dundagā, mēs katrs vispirms kaut ko uzzīmējam, un vietējā vidusskolā no mūsu darbiem izveidoja izstādi.

Poļu meitenes **Justīna (Justyna)**, **Patrīcija (Patrycja)** un **Adrianna (Adrianna)**: — Mēs visas piedalījāmies projektā jau pērn savās mājās. Tagad ar prieku sastopam jau pazīstamus jauniešus, esam nostiprinājušas angļu valodu. Ļoti labprāt iepazīstamies ar kaimiņu kultūru. Esam jau nedaudz novērtējušas vietējos ēdienus. Latvijā neparasta šķiet rupjmaize, mums tādas nav. Un zupas ļoti atšķiras no mūsējām!

Mēs dzīvojam netālu no Tatriem, toties jūra gan ir tālu. Tāpēc ļoti priecājamies par izbraucienu uz jūru!

Alnis Auziņš

• *Koncertā vidusskolā. Priekšplānā Kolkas kokaļējas, aiz meitenēm — visi projekta dalībnieki.*

Foto no I. Freimutes albuma

No Polijas atbraukuši 15 skolēni un divi skolotāji, no Bulgārijas — 12 bērni un divi pedagogi. Audzēkņu vecums — no 13 līdz 19 gadiem. Galvenais ieguvums — jaunieši iegūst starptautisku pieredzi, paplašina redzesloku, iepazīst citu zemju kultūru, vēsturi, tradīcijas, tāpat pilnveido angļu valodu. Klātienē tiekamies tagad, bet projekts turpi-

bet to pareizi izpildīt ir gana sarežģīti.

Koncertā 8. X vidusskolā varēja novērtēt kopīgi ieguldīto darbu, kā arī pamanīt atšķirīgo, kaut vai tautas tērpos. Šķiet, ka publika to vēroja ar lielu interesi. Ikdienā taču neredzam ne bulgāru, ne poļu tautas dejas, ne tērpus, tāpat bija saistoši noklausīties stāstījumu par ciemiņu dzimto pusi. Mums gan

Dundagas pienotavā un Briselē

Par pienotavas darbu šogad un Baltijas zemnieku protestiem Briselē stāsta piensaimnieku lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvās sabiedrības *Dundaga* valdes priekšsēdētājs Guntis Pirvits.

Spraigs gads pienotavā

Kā zināms, piens pēc separēšanas sadalās taukos un vājpienā. Ja citu gadu nebija, kur likt taukus, tad pašlaik tā ir ar vājpienu. Līdz ar to pietrūkst izejvielu Eiropā pieprasītajam krējumam un sviestam, bet saražotais biežprējs paliek pāri. Meklējam risinājumus, kā vājpienu pārstrādāt citā produktā.

Neko lielu šajā gadā neplānojām, jo divi lielie Eiropas Savienības (ES) projekti pabeigti, jāatmaksā kredīts. Esam piedalījušies Latvijas siera dienās un Eiropas siera dienās. Arī izstādē *Rīga Food* Rīgas Stradiņa universitātes standā *Labdari* popularizēja tā izstrādātāja Vija Ramniece, mēs piedāvājām gatavo produktu.

Lai sakārtotu uzņēmumu un saprastu, cik ienesīgs mums ir katrs no veikalumiem, kas dar-

bojas Dundagā, Ventspilī, Talsos, Tukumā, Centrālīrgū — Sakņu paviljonā, šogad uzaicinājām mūs novērtēt audita firmu. Atklājās, ka ienesīgākie ir sieri, savukārt vislabākais noiets mūsu produkcijai ir Dundagā, Talsos un Centrālīrgū. Ne tik sekmīgi klājas veikaliem Tukumā un Ventspilī. Jādomā, kā darbu tur uzlabot.

Pavisam nesen SIA *Lauku rudzupuķe* veikalā *Spice* izveidojusi stendu *Klēts*, kur tirgojam savu produkciju. Aizņemam diezgan lielu nišu. Vēl daudz jāstrādā, varbūt tur jārīko informācijas dienas un degustācijas.

Uz rudens pusi piena apjoms krītas — kā katru gadu. Nedaudz baida ziema. Pērn ļoti labi sadarbojamies ar pašvaldību, un ceļi bija izšķūrēti. Paldies Andrim Kojro!

Diena Briselē

Uz Briseli braukt mani aicināja Latvijas Lauksaimniecības kooperatīvā asociācija, uzsverot, ka jābūt pārstāvim no katras Latvijas reģiona. Piedalījāmies divos piketos. Vispirms bijām Luksemburgas laukumā pie Eiropas Parlamenta ēkas, vēlāk — Šūmaņa aplī, pretī administratīvajai ēkai, kur strādā Eiropas lauksaimniecības un lauku attīstības komisārs Dačans Čološs.

Luksemburgas laukumā pie mums uz kādu brīdi pievienojās Ministru prezidents Valdis Dombrovskis, klāt bija arī Valsts prezidents Andris Bērziņš, zemkopības ministrs Jānis Dūklavs, aktīvās mūsu zemnieku atbalstītājas, Eiropas Parlamenta deputātes Inese Vaidere un Sandra Kalniete. Pienāca Ivars Godmanis, Alfrēds Rubiks un Tatjana Ždanoka. Kopā bijām visu trīs Baltijas valstu pārstāvji. Protestējām, ka mūsu zemnieki arī uz priekšu saņems mazākus maksājumus nekā citu Eiropas valstu lauksaimnieki. Eiropas komisija paredz mums maksājumus gan nedaudz palielināt, salīdzinot ar līdz šim saņemtajiem, bet tie tik un tā ir mazāki nekā

vidēji Eiropā. Gribam saņemt vienādu maksājumu ar citām Eiropas valstīm.

Runās jau gan izskanējis, ka visiem vajadzīgi vienādi maksājumi un jāatbalsta tieši tās valstis, kur zemāks dzīves līmenis un nav tik labi attīstīta ražošana. Taču tie ir tikai vārdi. Kad nonāk līdz darbiem, viss notiek citādāk. Ir, protams, problemātiski kādai valstij pielikt, bet citai atņemt. Taču nav arī taisnīgi, ja atsevišķu valstu zemnieki saņem 420 latas par hektāru, ja vidējais rādītājs ES ir 186 lati, bet Latvijas lauksaimniekiem jāsamierinās ar 63 latiem. Nākotnē gan paredzēts par hektāru maksāt gandrīz 100 latu. Nekāda vienlīdzība tik un tā nesanāk.

Kad piketējām Šūmaņa aplī, pie mums pienāca eksprezidente Vaira Vīķe-Freiberga un Latvijas Pašvaldības savienības cilvēki, kas Briselē bija ieradusies kārtot savas lietas. D. Čološs uz sarunu savā kabinetā aicināja pa pārstāvim no katras valsts. Mūs atbalstīja garāmgājēji, piketus uzņēma televīziju darbinieki. Briselē mūs sadzirdēja, bet vai kaut kas no tā mainīsies, grūti pateikt.

Diāna Siliņa

Līvõ āiga • Līvu laiks

Tēriņš!

Šomēnes *Līvu laiks* ir veltīts Dundagas novada kaimiņiem — ventspilniekiem. Tāpat kā daudz kas mūsdienās, tā arī lībiešu aktivitātes ilgu laiku koncentrējās Rīgā. Pēdējos gados ar aktīviem Līvu fonda un Līvu savienības vadības centieniem aizvien vairāk notikumu noris ārpus Rīgas. Tomēr vēl joprojām liela nozīme visa koordinēšanai ir Rīgas lībiešiem. Pērn pēc gadskārtējās Līvu savienības kopsapulces diezgan ilgi prātoju par šo tēmu. Pēc sapulces notika neliela pasēdēšana, kurā, pēc valdes ieceres, visiem biedriem bi-

Saruna ar Ventu Priedoliņu Rōk Vānts Priedoliņōks

Ventspilnieks Vents Priedoliņš ir Līvu savienības Ventspils nodaļas valdes loceklis, Ventspils Danču kluba vadītājs, pēc izglītības matemātiķis. Lībiešu saknes Ventam ir no mātes puses, attāla radniecība esot ar Dambergu dzimtu, kas ir viena no pazīstamākajām lībiešu dzimtām. Tomēr ģimenē lielas ieinteresētības par lībiskajām saknēm neesot.

Līgas Gabrānaes foto

— **Kā tu sāki darboties lībiešu lietās?**

— Mani ļoti saista vēsture. Interesējoties par lībiešiem, sāku mācīties lībiešu valodu, jo bija pieejami bezmaksas kursi. Tā, iepazīstoties ar valodu un pašiem lībiešiem, sapratu, ka arī pats turpat vien esmu. Jāatzīst, tas viss notika nejauši.

— **Kas uztur tavu entuziasmu?**

— Galvenais ir interese. Ja kaut ko sāc darīt, tad arī dari. Tāpat vien pasēdēt sapulcēs, to neuzskatu par darīšanu, tad var arī nedarīt vispār neko.

— **Bet vai tev ir kāds dziļāks mērķis, ceri ko ietekmēt?**

— Sākumā nebija, bet tagad ir. Ventspils pašlaik ir sapulcinājusi visvairāk lībiešu Kurzemē. Es vēlētos, lai viņi apzinātos savu izcelsmi. Parunājot ar ventspilniekiem, atklājas, ka ļoti lielai daļai ir senči no Ziemeļkurzemes ciemiem. Ventspils tāds liels lībiešu ciems vien ir, trūkst tikai apziņas sajūtas, un es vēlētos, lai tā atgriežas. Ir jau saprotams, kāpēc cilvēki brauca uz Ventspili. Viņus ar dažādu varu starpniecību izdzina ārā no ciemiem, un nevienam neinteresēja, vai viņš ir lībietis vai kas cits. Varu piekrist apgalvojumam, ka Ventspils ir lībiešu pilsēta, kurā runā ar lībiešu akcentu latviski. Vēl nesen par to runājām ar Līgu Reiteri, arī Lībiešu kultūras dienās to pieminēja.

— **Ar ko, tavuprāt, atšķiras lībiešu sabiedriskā dzīve Dundagas novadā un Ventspilī?**

— Dundagas novadā jau ir savas tradīcijas, Ventspilī to vēl nav. Šogad Ventspilī bija

ja savstarpēji labāk jāiepazīstas. Tomēr visas grupas sasēdās pa reģionāliem bariniem un vienīgi Rīgas pārstāvji komunicēja «ārpus Rīgas robežām». Tā nu nolēmu, ka *Līvu laika* lasītājiem Dundagas novadā vajadzētu uzzināt vairāk par saviem tuvākajiem lībiešu kaimiņiem.

Tādēļ šajā numurā varat uzzināt, kā gājis pirmajās Ventspils Lībiešu dienās, kurās piedalījās arī Kolkas lībiešu ansamblis *Laula*, kā arī iepazīt Ventu Priedoliņu, kura sastādītie matemātikas uzdevumi lībiešu valodā jau la-
bu laiku ir *Līvu laika* sastāvdaļa.

Linda Zonne

pirmās Lībiešu kultūras dienas, pērn — pirmās Lībiešu valodas dienas. Dundagas novadā arī vairāk saglabājusies lībiskā apziņas sajūta. Cilvēki paši gan, liekas, neatšķiras.

— **Vai ventspilniekiem un Dundagas novada lībiešiem būtu jāsadarbojas un jādraudzējas?**

— Tas būtu jādara visiem lībiešiem, arī no Rīgas un Vidzemes.

— **Un tomēr, jūs esat tuvākie kaimiņi!**

— Protams, droši vien vajadzētu braukt ciemos uz svētkiem un ne tikai uz svētkiem, bet vispār. Trūkst komunikācijas. Kad taisījām Lībiešu dienas, sazvānījās ar Mazirbes lībiešiem, dundadzniekiem un kolceniekiem, cilvēki bija priecīgi par zvanu vien. Tā ka saziņa ir jāstiprina, un pēc tam notiks arī viss pārējais.

— **Vai tev būtu kāda ātra ideja sadraudzības pasākumam?**

— 18. novembrī būs Lībiešu karoga svētki. Ventspilī neko pagaidām neplānojam, varētu mēģināt aizbraukt ciemos uz Dundagas novadu. Ja būs tāda iespēja.

— **Ventspilī ieviesti venti. Kā tie darbojas?**

— Nezinu. Kad man par to pastāstīja, nedomāju, vai tad pirmais aprīlis? Man par to ir divējādas domas. It kā interesanti tūristiem, bet tie, kas nedzīvo Ventspilī, to varētu uztvert ne tik labvēlīgi. Laiks rādīs.

— **Vai lībiešiem arī vajadzētu ieviest ko tamlīdzīgu?**

— Ideja nav slikta. Kad bija «Lībiešu krasts», tas būtu ļoti iederējies. Tagad tas izskatītos kā sekošana modes kliezienam. Varbūt vajadzētu pozicionēt ventus kā lībiešu naudu.

— **Ja tomēr lībieši ieviestu savu naudu, kā to varētu saukt?**

— Lībiski nauda ir «rō», vajadzētu kaut ko atvasināt no tā. Notiktu valodas attīstība, jo bez tās valodai nav nekādas nākotnes. Rakstot matemātikas uzdevumus *Līvu laikam*, man ir milzīgas grūtības uzrakstīt pašu elementārāko, jo nav tādu terminu, kas apraksta konkrētas matemātiskas lietas. Nav arī bijuši, jo skolās lībieši mācījās latviski, un lībiešu valodai palika vienkāršie vārdi, ko lietoja mājās. Jebkas, kas raksturo jaunos laikus, sākot ar 20. gadsimtu, labākajā gadījumā aizvietots ar svešvārdiem. Protams, līdz ar to arī termini dažādās specifiskās nozarēs lībiešu valodā ir tāds kā baltais, neaizpildītais plankums. Būtu daudz darba valodniekiem. Lībiešiem vajag savu Kronvaldu Ati.

— **Vai tu saskati lībiešu valodas nākotni?**

— Jā. Pašlaik to vēlas apgūt daudz jauniešu. Ja viņi runās, mācīsies, tad nākotne, protams, būs. Es arī saviem bērniem kā otro valodu gribētu mācīt lībiešu valodu, vismaz pamatus. Ja ventspilniekiem nebūs iespējas mācīties valodu kā iepriekšējos gadus, tad drīzumā mēģināsim paši rast jaunas iespējas. Mācīties gribētāju Ventspilī netrūkst. Vēlos domāt, ka tā ir arī Dundagas novadā — lībiskākajā novadā Latvijā.

Sarunājās Linda Zonne

Lībiešu kultūras dienas Ventspilī aizvadītas Līvōd kultūr pāvad Vāntas suggōnd

Ventspilī septembris lībiešiem bija īpašs mēnesis, jo pirmo reizi pilsētā pie Ventas krastiem notika Lībiešu kultūras dienas, bet gandrīz visu mēnesi bija iespēja iepazīties ar lībiešu izcelsmes mākslinieku darbiem.

Lībiešu kultūras dienas Ventspilī sākās 16. IX ar īsu piemiņas brīdi pie lībiešu literāta Jāņa Prinča pieminekļa, bet Lībiešu kultūras dienu svinīgā atklāšana notika Ventspils Galvenajā bibliotēkā. Lībiešu kultūras dienu atklāšanu ievadīja Ventspils lībiešu ansambļa *Rāndalist* dziedātā lībiešu himna *Min izāmō* (Mana tēvzeme), bet ievadvārdus teica Ventspils domes priekšsēdētāja pirmais vietnieks Jānis Vītoliņš, Lībiešu Kultūras centra vadītāja Gundega Blumberga, Līvu savienības valdes priekšsēdētāja vietnieks Ilmārs Geige un nodibinājuma *Līvu fonds* valdes priekšsēdētājs Jānis Mednis. Pēc ievadvārdiem un runām turpat bibliotēkā norisinājās konference *Lībieši: vēsture, valoda, identitāte*. Lekcijā *Lībieši jeb līvi Latvijas kultūrvēsturē 10.–13. gadsimtā* par lībiešu vēsturi stāstīja Turaidas muzejrezervāta pētniece Līgita Beitiņa. Par lībiešu valodu runāja un ar savu topošo grāmatu *Lībiešu rakstu valoda* iepazīstināja filoloģijas doktors Valts Ernštreits, bet vēstures doktore Renāte Blumberga uzstājās ar lekciju *Lībieši — valoda, kultūra un identitāte 20. gadsimtā*.

- **Lībiešu ansamblis no Kolkas Lauļa dzied Lībiešu kultūras dienās.**
- **Līvōd ansambļī Kūolkast Lauļa lōlab Līvōd kultūr pāvūši.**
- **Baiba Damberga izstādē Lībiešu māksla.**
- **Baiba Damberga nāgtmizōs Līvōd kuņšt .**

Jāņa Pūrmalieša foto

17. IX Lībiešu kultūras dienas pārcēlās uz Ventspils Piejūras brīvdabas muzeju ar pasākumu «Vai pazīsti to zemes tiesu, kur Zilie kalni, jūras krasts...» (lībiešu dzejnieka Pētera Damberga dzejas rindas). Pie lielajām dzirnavām apmeklētājus ar koncertu priecēja lībiešu ansamblis *Līvlist* un līvu jauniešu ansamblis *Nurmorkestōr* no Rīgas, lībiešu ansamblis *Laula* no Kolkas, lībiešu ansamblī

Kāndla un *Piški kāndla* no Tārgales, dziesmu ansamblis *Ventiņ*, lībiešu ansamblis *Rāndalist*, Ventspils danču klubs un Anda Fišere no Ventspils, bet starplaikos varēja klausīties Inetas Kalniņas lasītus Friča Dzesmas dzejoļus no krājuma *Līvzeme*. Savukārt lībiešu sētā apmeklētājus sagaidīja Ritma Stūre, Mārīte Klemence, Liene Ģermane un Diāna Grīnfelde un ciemiņus cienāja ar bukstiņbiezputru. Tāpat katrs kolektīvs, kas piedalījās koncertā, izbrauca ar mazbānīti, kurā arī uzdziedāja pa lībiešu dziesmai un skandināja lībiešu valodu. Pasākuma noslēgumā visi dalībnieki vienoties emocionālā, kopīgā dziedāšanā, izdziedot skaistākās lībiešu dziesmas — *Kas tūndōd mōd?*, *Kalāmie loul*, *Pūgō, tūl* un *Pūt, vējiņil*.

Savukārt no 5. IX līdz 25. IX Ventspils Galvenajā bibliotēkā bija apskatāma trešā lībiešu izcelsmes mākslinieku darbu ceļojošā izstāde *Līvōd kuņšt* (Lībiešu māksla), kuras pirmā atklāšana notika šī gada jūnijā Kolkas Lībiešu centrā. Konferencē ar lībiešu mākslas izstādē apskatāmajiem darbiem un to autoriem iepazīstināja izstādes kuratore Baiba Damberga.

Lībiešu kultūras dienas Ventspilī bija uni-

kāls projekts, kuru īstenoja Līvu savienības (Līvōd It) Ventspils nodaļa, sadarbojoties ar nodibinājumu Līvu fonds (Līvōd fond) un Lībiešu Kultūras centru (Līvō Kultūr si-dām), bet atbalstu sniedza Ventspils pilsētas dome, z/s *Akmeņkalni* un Rīgas Brīvostas pārvalde. Gan pasākumi Piejūras brīvdabas muzejā un Ventspils Galvenajā bibliotēkā, gan iz-

stāde ir *Lībiešu valodas un kultūras gada* (Līvō Kīel ja Kultūr Āigast) pasākumi.

Prieks un gandarījums pēc svētkiem tikai vairojis rīkotāju apņēmību, un sagaidāms, ka šādi svētki Ventspilī kļūs tradicionāli!

Vents Priedoliņš, Līvu savienības Ventspils nodaļas valdes loceklis

Vānt kizūb: kui sa mōtlōd? Vents vaicā: kā tu domā?

Kuolm nōbōrg kuoņrōbōd viļļō. Amād īrgōbōd ja lōptōbōd tīedō itiz. Ikš kōvab bor-kiņi angōks — pūol vaggō stuņdō. Tuoi veržtōb naggiņi traktōrōks — kōdōks vaggō stuņdō. Kuolmōz kūōrob bīetidi kādūdōks — kakš vaggō stuņdō. Mits vaggō sūņ um jegā nurm, ku vīd stuņdō tagān tīe um lōptōd ja ne amād istābōd ov siēmnaīga jūs?

Trīs kaimiņ vāc rāž. Pe dārb ķeiras viss reize un beidz reize. Viens rok borkaņs a dakš — pus vāg pa stund. Oters krat rāceņš

a traktor — 8 vāgs pa stund. Treš vāķ sprūts a rokam — divs vāgs pa stund. Cik vāg liels i katers lauks, ja pēc piecam stundam rāž i novākt un viss seid pe god maltit?

Vastūks (08.2011.): Sūņ lūom um līvližōn (5+10+1 > 3+9-1).

Atbild (08.2011.): Dižaks loms i līvām (5+10+1 > 3+9-1).

Uzdevumu sastādīja Vents Priedoliņš, ventiņū mēles padomdevēja — Līga Reitere

Raibs kā dzeņa vēders

Benjamiņa mūsu pilī

15. X pils lielā zālē uz kādu laiku pārvērtās Benjamiņu namā — šeit aktrise Indra Burkovska lieliski izspēlēja izrādes *Benjamiņa. Kā dzīvot modernam cilvēkam* varoni Emīliju Benjamiņu.

Mani uzvedums savaldzināja ar savdabīgo gaisotni un I. Burkovsku šīs sava laika ietekmīgākās sievietes lomā. Protams, saistīja arī pašas E. Benjamiņa neparastais liktenis.

Ierodoties uz izrādi, skatītājus starp lielo un mazo zāli sagaida stilizēta kafejnīca un Drosma Greiško ar gardām kūcinām, kafiju, sulu un vīnu. Kafejnīca darbojas arī starpbrīdī, un apmeklētāji tajā labprāt uzkavējas, kaut ko iemalkojot un nobaudot. Abu zāļu durvis ir slēgtas, līdz parādās E. Benjamiņas mājkalpotāja Berta, ieskandinot zvaniņu un aicinot visus mazajā zālē, kur aizsegti logi un ko izgaismo prožektorī. Skatītāji sasēžas puslūkā, bet centrā atrodas vairākas laikrakstu pakas.

Šeit I. Burkovska izdzīvo E. Benjamiņas ceļu lopu vagonā uz Sibīriju, vairākkārt izsaucoties: «Te viss ir ačgārni!» Zinot dzīvi, kādu iepriekš bija baudījusi E. Benjamiņa, saprotam, kāpēc viņa tā saka. Taču šeit viņa atceras arī vairākus nozīmīgus sava mūža mirklus, pie reizes sniedzot padomus no preses izdevumiem, ko pati bija izveidojusi: ģimenes žurnālu *Atpūta* un laikrakstu *Jaunākās Ziņas*. Visspilgtāk man atmiņā palikuši divi viņas teicieni, kur slēpjas atslēgas vārdi E. Benjamiņas dzīvei. «Virtuvē uz vieniem riņķiem sautējās kāposti, uz otriem vārtījās kungu veļa. Man tā nebūs, es tā nedzīvošu!» viņa saka, atceroties bērnību. «Daudz netrūka, ka es savas dzīves gaitas būtu sākusi tais-

ni starp avīzēm un autiņu vietā būtu ietīta avīžu papīrā», tas ir vēl viens viņas bērnības dienu atmiņu pavediens, kas saista ar vēlāko izdevējdarbību. Piebilde — viņas māte no rīta iznēsāja avīzes un tad mazgāja kungu veļu.

Turpinājumā seko neliela pastaiga uz lielo zāli, kas pārtapusi par Benjamiņu namu 1928. gadā, kad to atklāja. Tas ir laiks, kad E. Benjamiņa kopā ar vīru Antonu Benjamiņu sasnieguši tādu turību, ka spējuši iegādāties Rīgas centrā Fābu namu. E. Benjamiņa ir latviešu tautas tērpā un atklājas kā valdonīga sieviete, kas visu kārtu, rīko savus kalpotājus un māsas, bet ir ļoti laipna pret viesiem.

Pēc starpbrīža nonākam atkal lielajā zālē — E. Benjamiņas salonā, kur skan dzīvā mūzika, un nama īpašniece iestudē vīra lugu *Migla*, kuras nosaukums ir metaforisks. Ir 1935. gads. E. Benjamiņa tērpusies elegantā, zaļā samta kleitā, garos, baltos cimdos, ietinusies nercādās. Manāma kāda neziņa, trauksme. E. Benjamiņa ir sašutusi par Finka pareģojumu, ka viņa mirs bada nāvē. Tā atceras kādu sapni par čaukstošām lapām, kas

sasaucas ar starpbrīdī skatīto aculiecinieku atmiņām par E. Benjamiņas apglabāšanu Sibīrijā. Sieviete, kurai materiālajā ziņā netrūka nenieka, kas bija sasniegusi ietekmīgu stāvokli un pat spēja atcelt operas pirmizrādes, Finka pareģojums šķiet pilnīgi nepiedienīgs un neiespējams. Diemžēl tas bija paties. Un E. Benjamiņas mierinājums, ko viņa saka — «Kamēr ir pareizā cepure un cimdi, mēs ar visu tiekam galā!» — 1941. gadā vairs neder, jo «viss ir ačgārni». Palīdzīgu roku viņai nesniedz arī par Latvijas PSR Ministru padomes priekšsēdētāju kļuvašais Vilis Lācis, kas par romāniem laikrakstā *Jaunākās Ziņas* bija saņēmis vislielākos honorārus un uz kura atbalstu E. Benjamiņa cerēja.

Kaut arī izrāde bija vienas aktrises teātris, I. Burkovskas spēcīgais, emocionālais tēlojums spēja visu laiku noturēt skatītāju uzmanību, meistarīgi spēlējot iesaistot arī viņus, uzdodot jautājumus, aicinot palīdzēt un dalot lomas lugā *Migla*. Garlaicīgi nebija ne mirkli. Pēc izrādes prieks bija dzirdēt arī aktrises atzinumu par atsaucīgajiem skatītājiem.

Kad un kura būs nākamā izrāde?

Diāna Siliņa

«Mēs esam Gaismas pils!»

Dundagas Mākslas un mūzikas skolas (DMMC) audzēkņi ļoti sekmīgi piedalījušies konkursā par logo ideju XXV Vispārējiem latviešu Dziesmu un XV Deju svētkiem 2013. gadā. Vislabāk veicies Madarai Enzelei, kas ieguvusi otro vietu. Teicams Madaras un viņas skolotājas Daces Čoderas panākums!

Jūnijā nākamo svētku rīkotājs — Kultūrizglītības un nemateriālā mantojuma centrs (KNMC) — izsludināja konkursu, lai atrastu ideju logo izstrādei, ko izmantos kā galveno zīmi svētku noformējumā un visa veida ārējās saziņas materiālos. Konkursā 2. vietu un KNMC balvu ieguvusi M. Enzele par logo ide-

ju *Uz gaismu!* (skatīt attēlu pa labi).

Stāsta DMMS direktora vietniece Linda Celma:

— Pavisam rīkotāji saņēma 170 svētku logo idejas. Astoņus oriģinālizmējumu komplektus bija iesūtījusi mūsu skola: M. Enzele (15 g.) *Uz gaismu!*, Liene Rumpes (15) *Pūt, vējiņ!*, Kristīne Savicka (17) *Gaismas pils*, Roberts Bāliņš (14) *Lihgo saule*, Elīna Sirkele (13) *Saule*, Alise Agnese Bāliņa (17) *Lai rit*, Rihards Hermanis (13) *Svētku saule* un Raitis Bērziņš (17) *Dies saulīte atkal trīskrāsaina, Drīz zaļa, drīz zila, drīz sarkana...*

Konkursa nolikums paredzēja katrā oriģinālizmējumu komplektā iesniegt svētku logo skices melnbaltā un krāsainā izpildījumā, kā arī skici papildmateriālu un aprakstu ar logo izmantoto simbolu, izteiksmes līdzekļu un idejas skaidrojumu.

Visi konkursam iesūtītie darbi tapuši D. Čoderas vadībā. Skolotāja ar lielu aizrautību un deģsmi īsā laikā panākusi profesionāli augsti novērtētu rezultātu, turklāt Dace par visiem mūsu skolas iesūtītajiem darbiem saņēma atzinīgu novērtējumu, kurā uzsvērtas spēcīgās idejas un kvalitatīvais izpildījums! Piedevām darba gaitā mākslas nodaļas audzēkņi guva praktisku pieredzi logo izstrādē un pievērsās simbolu, stilizācijas un krāsu psihoemocionālās nozīmes pamatīgākai izziņai.

Svētku logo ideju pieteikumus vērtēja XXV Vispārējo latviešu Dziesmu un XV Deju svētku Noslēguma koncerta galvenais mākslinieks Ivars Mailītis un svētku režisors Uģis Brikmanis, KNMC direktore Dace Melbārde, Grafikas Dizaina Asociācijas valdes loceklis Edgars Zvirgzdiņš, Latvijas Mākslas akadēmijas prorektors Kristaps Zariņš un Valsts izglītības satura centra Interese izglītības un tālākizglītības departamenta direktore, iepriekšējo skolēnu svētku izpilddirektore Agneta Bērziņa. Vēlos citēt D. Melbārdes teikto: «Vairākas iesniegtās idejas apliecināja, ka Latvijas mākslas izglītības sistēmā strādā izcili pedagogi. Iesniegtajās ideju skicēs bija

Dundagas Mākslas un mūzikas skola ir apliecinājusī izcilu konkurētspēju ne tikai starp profesionālās ievirzes izglītības iestādēm, bet arī starp mākslas vidusskolām un pieaugušajiem māksliniekiem Latvijā.

skaidri jaušams sistemātisks un pārdomāts ikdienas darbs, kas ikdienā norisinās Latvijas mākslas skolās».

Svētku zīmes tālākai izstrādei žūrija izvirzīja Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas audzēknes Luīzes Sprūdes ideju. Mēs par savas skolas sasniegumu varam būt gandarīti un lepni, jo piedalīties konkursā varēja ikviens — bērns, jauniešs, pieaugušais.

Svētku devīze «Ligho!» (Līgo, ar otru nozīmi — Lai top!) ir viens no nozīmīgākajiem dzīvājiem simboliem latviešu tautas identitātes, kultūras un tapšanas vēsturē un tradīcijā. Līgo apvieno filozofiju un svētkus, dabas un cilvēka dzīves ritmu, mītisko tautas pirmsākumu un sakrālās domas dzimšanu.

Madaras logo aprakstā teikts: «Veidojot svētku logo, koncentrējos uz mūsu visu, katra cilvēka svarīgumu šo svētku norisē. Svarīgi ir gan tie, kas sevi visu atdod dziesmai un dejai, gan tā sabiedrības daļa, kas svētkos piedalās kā skatītāji... Logo kustība norisinās pa apli, kas simbolizē sauli, tā ir mūsos visos, mīlestībā, ko mūsu tauta jūt pret īpašo spēju vienoties kopējā dziesmā, dejā un priekā! Zaļās līgojošās koku galotnes simbolizē redzamās gaismas krāsu, dzīvības krāsu. Dzeltene saules mestie gaismas stari ir mūžības un apskaidrības simbols. Piedaloties Dziesmu un Deju svētkos, mēs atrodamies Gaismas pilī. Nē, mēs esam Gaismas pils!»

Uzklausīja Alnis Auziņš

• Madara Enzele glezno. Foto no DMMS albuma

Minies pa jūru!

Biedrība *Zaļais novads* īstenojusi Zemkopības ministrijas un Lauku atbalsta dienesta administrēto projektu *Minies, izzini, atminies jeb Rullē pa jūru Kolkā!* un iegādājusies jūras transporta līdzekļus — četrus četrvietīgus ūdens velosipēdus ar drošības inventāru.

Ar zivsaimniecību saistītās nodarbošanās arī Kolkas apkārtnē samazinās, un tas rosina biedrību *Zaļais novads* izmantot šo nelielo savdabīgo un videi draudzīgo iespēju, lai iegādātos jūrai atbilstošus ūdens velosipēdus. Tas ļauj arī izveidot dažas sezonas darbavietas un reizē iedrošina meklēt arī citas alternatīvas nodarbes, mudina palūkoties no cita redzes viedokļa uz pašreizējo stāvokli piekrastē.

Vēsā laika dēļ šoruden jauno inventāru vēl nepaspējam izmēģināt. Jāsagaida atbilstoši laikapstākļi nākamgad.

Alanda Pūliņa, biedrības valdes priekšsēdētāja

Panākums konkursā

Operdziedātājas, ventspilnieces Alīdas Vānes (1899–1969) atceres dienu laikā 21. X Ventspils mūzikas vidusskolā Kurzemes mūzikas skolu kora klašu solistu un duetu konkursā *Jūras zvaigzne* Kolkas mūzikas skolu godam pārstāvēja kora klases audzēknis Kārlis Runcis, iegūstot 2. vietu!

Topošos vokālistus no Ventspils, Piltenes, Kuldīgas, Sabiles, Talsies, Rojas, Valdemārpils un Kolkas vērtēja tādi Latvijā pazīstami mūziķi kā operas solists Aivars Krancmanis un diriģents Gints Ceplinieks. Kārļa priekšnesums, kā to arī atzina žūrija, bija ļoti krāsains. Tam par labu nāca oriģinālais koku pavadijums.

Laureātu koncerts un apbalvošana jaukā noskaņā notika Livonijas ordeņa pilī. Liels paldies skolotājam Dzintrai Tauniņai par atsaucību!

Evita Ernštreite

Kļūdu labojumi. Iepriekšējā numurā 4. lpp. otrajā slejā, 10. rindiņā no augšas jābūt «Himnai vārdus devusi absolvente Elīna Rozentāle», savukārt 6. lpp. iekrāsotā fotogrāfija, kas attēlo Vecmuižu 1911. gadā, ir no Kubalu skolas-muzeja krājumiem. Atvainojamies par kļūdām! *Redaktors*

Izniedzam aizdevumus pensionāriem līdz 500 latiem.

AS *LAFIKO* (Latgales Finanšu kompānija), Talsi, Krišjāņa Valdemāra ielā 17, tālr. 29159682; 63223707. Aizņemties atbildīgi!

Uzlabo noskaņojumu ar jaunu matu griezumam. Jauna frizūra — jaunas sajūtas. Pils frizierīte, tālrunis 29279901.

Izsaku pateicību par modrību un izlēmīgu rīcību Modrim Emerbergam, novēršot ugunsgrēku bērnudārza *Kurzemi* teritorijā. *Jānis Simsons, pašvaldības policijas inspektors*

Edgars Krišbergs (1926)
Vilma Grīnberga (1930)
Juris Barbāns (1941)

«Dundadznieks» Nr. 19 (124)
2011. gada oktobris.

Dundagas novada domes izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā 3085.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Nauris Freimuts, Mareks Griciks, Velta Metene, Aivars Miška, Santa Namsone, Aldis Pinkens, Kristīne Savicka, Diāna Siliņa, Smaida Šnikvalde, Aiga Štrausa.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauz redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervēja-mais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 500 eks. **Internetā:** www.dundaga.lv/avize